

Saillant

Eerste druk, juni 2012
© 2012 Hans Uil

Illustratie omslag: Hans Uil

ISBN: 978-90-484-2444-3
NUR: 303

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonedig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Hans Uil

Saillant

Saillant

Een aantal korte verhalen voor watersport- en andere liefhebbers

Inhoudsopgave

De dood in het klein	9
De Stem	10
Onthaasten	13
Vriendendienst	19
Paniek in Perdika	36
(Anti)Climax in Poros	43
Oorgetuige	46
Gin-palace of zeil-paleisje...	50
Pomptoilet	60
Boodschappen doen	69
Buren	74
Even Apeldoorn bellen...?	79
Horeca-Trauma	83
Ambivalent	89
Wilgen knotten	92
Milieu-mijmering	97
Spagaat...	104
“Weet je het nog...?”	108
Shocking experience	115
Bekentenis van een toilet-op-de-wal-ganger	118
Sneeuwitje (!)	120
Marifoon	122
Afmeren	126
Sienna?	128
Lucy	131
Bestaat toeval?	134
Pleziervaart?	151

Voor haar die mij het liefste is

JU

De dood in het klein

Nadat ik op ons scheepstoilet ben gaan zitten om een plas te doen, bij ons aan boord is het om een paar praktische redenen verplicht zittend van het toilet gebruik te maken, zie ik op ooghoogte óp de toiletdeur een mug zitten. En muggen... daar heb ik een hekel aan. Om de mug in één klap onschadelijk te maken beweeg ik mijn hand voorzichtig in de richting van de plek waar hij zit. Maar zelfs als mijn hand vlakbij het beestje is, is er nog steeds geen beweging in het muggenlijfje te bekennen.

“Dit kan niet goed zijn,” bedenk ik me en... ik blijk gelijk te hebben, want ofschoon het er de schijn van heeft, dat muggens met vastgezogen pootjes volledig op zijn “qui vive” op het verticale vlak van de deur zit uit te rusten, blijkt het beestje zo “mort” als wat te zijn. Doodgegaan na een perfect uitgevoerde, ongetwijfeld moeilijke landing op de toiletdeur van ons kajuitscheepje. Met duim en wijsvinger pluk ik voorzichtig het stoffelijk overschot van wat eens een uitermate irritant, de slaapverstoring insect was, van de deur af. Dan laat ik het muggenlijfje in de wasbak vallen en spoel ik het, terwijl ik mijn handen was, zonder enig ceremonieel, met het waswater weg.

De Stem

“Goeiemiddag,” klinkt het van schuin boven me.

We liggen afgemeerd aan de zuidsteiger van de Volkeraksluizen. Op de steiger staat een scharrige, al wat oudere man. Hij heeft een smoezelig trainingsjasje aan waarvan de rits half openstaat en hij draagt, in verhouding tot de geringe omvang van zijn wit-blauwige benen, een veel te wijde, vaalkleurige korte broek.

“Goeiemiddag,” zeg ik, half-wetend wat mij te wachten staat, obligeert terug.

“Weertje hè?” vervolgt dezelfde nasale stem lijsig.

“Heerlijk,” kaats ik het balletje zo neutraal mogelijk terug.

De Stem kijkt schuin langs mij heen de kajuit in.

“Dat ruikt goed,” klinkt het even later.

Mijn vrouw is bezig met het avondeten en via de kajuitopening stijgen inderdaad allerlei uitnodigende geuren op. Naast de man op de steiger, verschijnt een hond, een Dobermann Pincher. Het is een vrouwtje. Ik zie het aan de rij knopjes onderaan haar buik. Wat ik óók zie is, dat het achterlijf van de hond wat scheef staat. Ik zeg het tegen De Stem op de steiger.

“Artrose en leeftijd,” reageert die terwijl de hond door de achterpoten zakt en op de steiger uitgebreid een plas doet. De Stem staat erbij en kijkt ernaar. Volkomen onaangedaan.

“Die was duidelijk aan een plas toe,” zeg ik met iets in mijn stem van “misschien moet mevrouw een ietsie pietsie uitgebreider uitgelaten worden; op de kant bijvoorbeeld”, maar mijn uitzendfrequentie loopt niet geheel parallel aan de frequentie waarop De Stem heeft afgestemd, want die gaat onverdroten door met “Het uitlaten hier is een ramp. Neem nou die metalen blokkroosters naar de wal, die dingen aan het eind van de trap, dat is écht drie keer niks. Daar haalt die hond z'n poten tot bloedens toe aan open. Ik begrijp niet dat ze daar niks aan doen.”

Omdat ik me niet geroepen voel om verder te reageren kijk ik, in de hoop dat De Stem mijn hint begrijpt, niets ziend, recht voor me uit.

Hij begrijpt het niet, of hij doet alsof, want hij gaat onverstoort door met “Nee, die blokkroesters zijn een ramp en HIJ,” de stem heeft het over zijn *vrouw*tjeshond, “is te zwaar voor me om helemaal over die metalen loopbrug naar de wal te dragen.”

Ik draai m'n hoofd terug en zie de hond met een wanhopige blik naar haar baas omhoog kijken, maar omdat die nog steeds niet reageert loopt ze, haar halfkreupele achterlijf moeilijk bewegend, bij hem vandaan. Richting trap. De Stem kijkt de hond na, doch wekt niet de indruk van plan te zijn het dier achterna te lopen. Nóg een keer krijg ik te horen dat de uitlaatmogelijkheden voor honden hier een ramp zijn.

Omdat ik het geletter van De Stem zat ben bijt ik hem op bitse toon toe, dat bij het ontwerpen van sluizen andere overwegingen een rol spelen dan die welke gelden voor het uitlaten van honden en dat dat weer betekent dat je als eigenaar van een hond rekening moet houden met de ligplaatsen die je kiest en de uitlaatmogelijkheden die die ligplaatsen bieden.

“Ja, maar dan moet je een jachthaven in,” antwoordt De Stem.

“Ja, en...?” vraag ik inmiddels redelijk opgefokt.

“Nou, dan moet je liggeld betalen en hier, hier liggen we gratis,” gaat De Stem lijsig door.

De hond komt strompelend terug aangelopen. Opnieuw kijkt ze met vragende blik omhoog naar haar baas. Die ziet de hond nog steeds niet staan.

“Kom je eten?” klinkt het vanuit de kajuit.

Ik sta op en begeef me zonder verder nog iets tegen De Stem te zeggen benedendeks waar we getweeën genieten van een eenvoudige doch voedzame maaltijd. Na de maaltijd gaat mijn vrouw in de kuip zitten en kwijt ik me van mijn taak als vaat-

wasser. Ik ben nog maar net begonnen of vanuit de kuip hoor ik “Gadverdamme” opklinken.

Het is mijn vrouw. In haar stem klinkt duidelijk iets van walging door.

“Wat is er?” vraag ik.

“Die hond heeft vlak naast de boot op de steiger gepoept,” klinkt het terug.

Ik klim uit de kajuit en zie wat vrouwlief bedoelt. Het is niet niets. Witheet kijk ik of ik De Stem en die hond van hem zie maar die lijken in het niets te zijn opgelost. Nergens meer te zien.

“Pokkenhond. Geen wonder dat er mensen zijn die die beesten haten,” zeg ik terwijl ik het deksel van onze bakskist opendoe om een emmer en bezem te pakken om de hondenstront weg te spoelen en borstelen. Terwijl ik daarmee bezig ben realiseer ik me dat het niet de hond is die ik moet haten, maar dat scharrige met een vaal vel overtrokken skelet, dat in zo’n korte tijd aan het overdrachtelijke gezegde: “Er is altijd wel een stok te vinden om de hond te slaan” zo’n concrete betekenis heeft weten te geven!